

ΣΤΕ 2182/2018 [Παράνομη ανανέωση περιβαλλοντικών όρων μετά τη λήξη ισχύος της ΑΕΠΟ]

Περίληψη

-Η αιτούσα, φερόμενη ως κάτοικος και ως κυρία ακινήτου στη θέση, αντιταχθείσα δε με αιτήσεις της προς τη Διοίκηση στην έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης, με έννομο συμφέρον ασκεί την υπό κρίση αίτηση. Ο περί του αντιθέτου ισχυρισμός της παρεμβαίνουσας, κατά τον οποίο η αιτούσα είναι μέλος Δ.Σ. ανταγωνίστριας εταιρείας και προβάλλει προσηματικά λόγους για την προστασία του περιβάλλοντος, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι η ιδιότητα του ανταγωνιστού δεν αναιρεί το έννομο συμφέρον της αιτούσας.

-Τόσο η προσβαλλόμενη με την αίτηση απόφαση όσο και η συμπροσβαλλόμενη πράξη ενέκριναν την ανανέωση και την παράταση, αντιστοίχως, της ισχύος της ΑΕΠΟ με τις αντίστοιχες αιτιολογίες. Περαιτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου δεν εκδόθηκε ως νέα και αυτοτελής έγκριση περιβαλλοντικών όρων, όπως είχε ζητηθεί αρχικώς, αλλά εκδόθηκε, κατόπιν τροποποίησης του σχετικού αιτήματος, με τη διαδικασία της απλής ανανέωσης της ΑΕΠΟ και με την αντίληψη ότι ίστανται κατά νόμον οι αρχικοί περιβαλλοντικοί όροι. Η ισχύς, όμως, των εγκεκριμένων περιβαλλοντικών όρων είχε λήξει από το έτος 2005, από τα στοιχεία δε του φακέλου που διαβιβάσθηκαν στο Δικαστήριο, δεν προκύπτει ότι είχε υποβληθεί εμπροθέσμως αίτηση για την ανανέωση των περιβαλλοντικών όρων ή εν πάση περιπτώσει εντός ευλόγου χρόνου από τη λήξη της, δεδομένου ότι η σχετική αίτηση υποβλήθηκε μετά την πάροδο 4 και πλέον ετών από τη λήξη της ισχύος της ΑΕΠΟ, όπως αυτή είχε παραταθεί. Εξάλλου, η αρχική ΑΕΠΟ αφορούσε την έγκριση περιβαλλοντικών όρων για την εγκατάσταση και λειτουργία επτά δεξαμενών, ενώ η προσβαλλόμενη αφορά πλέον, όπως εκτέθηκε, τρεις από τις δεξαμενές, είχε δε εν τω μεταξύ δημοσιευθεί και η απόφαση 871/2004 του ΣΤΕ, η οποία εφήρμοσε τις διατάξεις της περιβαλλοντικής και πολεοδομικής νομοθεσίας σχετικά με την απόσταση της εγκατάστασης της παρεμβαίνουσας από τον υφιστάμενο οικισμό κατά τρόπο διαφορετικό από αυτόν που είχαν δεχθεί τα όργανα της Διοίκησης κατά τη χορήγηση αδειών εγκατάστασης και λειτουργίας της μονάδας. Με τα δεδομένα αυτά, εν προκειμένω έπρεπε να τηρηθεί εξ αρχής η διαδικασία έγκρισης περιβαλλοντικών όρων της δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας, την τήρηση της οποίας είχε, άλλωστε, ζητήσει αρχικώς και η ίδια με αίτησή της και η οποία επεβάλλετο να τηρηθεί, δεν ήταν δε δυνατή, κατά τον νόμο, η απλή ανανέωσή τους, διότι η σχετική αίτηση για την «ανανέωση» των περιβαλλοντικών όρων υποβλήθηκε στη Διοίκηση 4 και πλέον έτη μετά τη λήξη της ισχύος της πράξης παράτασης της ΑΕΠΟ και, συνεπώς, από τη λήξη της ισχύος της πράξης αυτής μεσολάβησε σημαντικό

χρονικό διάστημα πέραν του ευλόγου, ενώ, εξάλλου, μετά τη δημοσίευση της 871/2004 απόφασης είχαν διαφοροποιηθεί ουσιωδώς και τα δεδομένα ως προς την απόσταση από υφιστάμενο οικισμό, δυνάμει της αρχικής κατάταξης της δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας σε κατηγορίες της περιβαλλοντικής νομοθεσίας και της αντιστοιχίας της με την κατάταξη των βιομηχανικών και βιοτεχνικών εγκαταστάσεων με βάση τις πολεοδομικές διατάξεις. Κατά συνέπεια, όπως βασίμως, προβάλλεται, μη νομίμως με την προσβαλλόμενη πράξη ανανεώθηκαν οι περιβαλλοντικοί όροι της επίμαχης δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας, για τον λόγο δε αυτόν η πράξη αυτή είναι πλημμελής και πρέπει να ακυρωθεί, κατόπιν δε αυτού συνακυρωτέα αποβαίνει και η συμπροσβαλλόμενη πράξη, με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της.

Πρόεδρος: *Ι. Μαντζουράνης*

Εισηγητής: *Δ. Βασιλειάδης*

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση της 2138/22.12.2010 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, με την οποία τροποποιήθηκε και ανανεώθηκε έως 31.7.2015 η κ.υ.α. 14929/21.12.1995 [εκ παραδρομής αναφερομένης ως «14.29/21.12.1995»], που είχε εγκρίνει τους περιβαλλοντικούς όρους της εγκατάστασης αποθήκευσης και διακίνησης υγρών καυσίμων και λιπαντικών της εταιρείας Κ. Α.Ε. στη θέση «Γιαννοχώραφα» Καλύμνου του Ν. Δωδεκανήσου. Με την από 22.6.2016 αίτηση, η αιτούσα ζητεί, κατά το άρθρο 32 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, τη συνέχιση της δίκης κατά της προσβαλλομένης, αλλά και την ακύρωση της, εκδοθείσης μετά την άσκηση της κρινόμενης αίτησης, 2852/22.5.2015 πράξης του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Αναπτυξιακού Προγραμματισμού Περιβάλλοντος και Υποδομών της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της προσβαλλόμενης απόφασης έως 30.7.2020.

3. Επειδή, νομίμως συζητήθηκε η υπόθεση, αν και δεν παρέστη η Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου (νπδδ), όργανο της οποίας εξέδωσε την ανωτέρω 2852/22.5.2015 πράξη, διότι, όπως προκύπτει από το σχετικό αποδεικτικό που βρίσκεται στον φάκελο, αντίγραφο της αίτησης και της συμπληρωματικής πράξης της Προέδρου του Τμήματος, περί ορισμού δικασίμου και εισηγητού, επιδόθηκαν νομοτύπως στην ως άνω Περιφέρεια.

4. Επειδή, η α.ε. «Ε. Ε. Υ. Κ. Κ. Α. Ε.» με έννομο συμφέρον και εν γένει παραδεκτώς παρεμβαίνει στη δίκη για τη διατήρηση της ισχύος της προσβαλλόμενης πράξης.

5. Επειδή, η αιτούσα, φερομένη ως κάτοικος Πόθιας Καλύμνου και ως κυρία ακινήτου στη θέση «Γιαννοχώραφα» Καλύμνου, αντιταχθείσα δε με αιτήσεις της προς τη

Διοίκηση στην έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης, με έννομο συμφέρον ασκεί την υπό κρίση αίτηση. Ο περί του αντιθέτου ισχυρισμός της παρεμβαίνουσας, κατά τον οποίο η αιτούσα είναι μέλος Δ.Σ. ανταγωνίστριας εταιρείας και προβάλλει προσηματικά λόγους για την προστασία του περιβάλλοντος, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι η ιδιότητα του ανταγωνιστού δεν αναιρεί το έννομο συμφέρον της αιτούσας (πρβλ. ΣτΕ 145/2017, 144/2017, 396/2006 κ.ά., πρβλ. ΣτΕ 92/2016).

6. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει κοινοποίηση της προσβαλλομένης στην αιτούσα, ή πλήρης γνώση της πράξης αυτής, σε χρόνο προγενέστερο των 60 ημερών από την άσκηση, στις 1.3.2011, της κρινόμενης αίτησης. Επομένως, η αίτηση ασκήθηκε εμπροθέσμως.

7. Επειδή, το άρθρο 32 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8), όπως συμπληρώθηκε με το άρθρο 31 του ν. 3772/2009 (Α΄ 112), ορίζει τα ακόλουθα: «1. ... 2. Καταργείται ομοίως η δίκη αν μετά την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως και έως την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης η προσβαλλόμενη πράξη έπαυσε για οποιοδήποτε λόγο να ισχύει, εκτός αν ο αιτών επικαλείται ιδιαίτερο έννομο συμφέρον που δικαιολογεί τη συνέχιση της δίκης ... 3. Αν η κατά την προηγούμενη παράγραφο παύση της ισχύος της προσβαλλόμενης πράξεως οφείλεται στο ότι αυτή ήταν περιορισμένης χρονικής ισχύος και μετά τη λήξη της εκδόθηκε νεότερη πράξη ομοίου περιεχομένου ή στο ότι αυτή τροποποιήθηκε ή αντικαταστάθηκε με πράξη η οποία εξακολουθεί να είναι δυσμενής για τον αιτούντα, η δίκη δεν καταργείται αν ο αιτών προβάλει με δικόγραφο, κατατιθέμενο έξι (6) πλήρεις ημέρες πριν από την πρώτη συζήτηση της υποθέσεως, σχετικό ισχυρισμό και ζητήσει τη συνέχιση της δίκης. Με το δικόγραφο αυτό, ο αιτών μπορεί να προβάλει και νέους λόγους ακυρώσεως, στρεφόμενους κατά της νέας πράξεως. Μπορεί επίσης με το ίδιο δικόγραφο να παραιτείται από την προσβολή πράξεων ή από λόγους ακυρώσεως που δεν έχουν αντικείμενο...». Με τις ανωτέρω διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 32 του π.δ. 18/1989 θεσπίζεται ειδική περίπτωση συνέχισης της ακυρωτικής δίκης, πέραν αυτής της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου, σε περίπτωση παύσης της ισχύος της προσβαλλόμενης πράξης που οφείλεται στο ότι αυτή ήταν περιορισμένης χρονικής ισχύος και μετά τη λήξη της εκδόθηκε νεότερη πράξη ομοίου περιεχομένου ή στο ότι τροποποιήθηκε αυτή ή αντικαταστάθηκε εφεξής με πράξη που εξακολουθεί να είναι δυσμενής για τον αιτούντα (ΣτΕ 2202/2016, 3466/2014, 31/2013 Ολ., 2062/2013 Ολ.). Στην ειδική αυτή περίπτωση δεν διατηρείται απλώς, μετά τη σύννομη άσκηση του σχετικού δικαιώματος προς παροχή δικαστικής προστασίας από τον αιτούντα, το αρχικό αντικείμενο της δίκης, αλλά η δίκη συνεχίζεται με ουσιωδώς διευρυμένο αντικείμενο, το οποίο προσδιορίζεται από την προσβολή όχι μόνο της αρχικής πράξης που έπαυσε να ισχύει για τους ανωτέρω λόγους, αλλά και της νεότερης διοικητικής πράξης, η οποία, μετά την κατάθεση και κοινοποίηση του σχετικού δικογράφου στον αντίδικο του αιτούντος εντός της προθεσμίας του άρθρου 32 παρ. 3 του π.δ. 18/1989,

θεωρείται ως συμπροσβαλλόμενη με την αρχική και κατ' αυτής μπορεί να προβάλλονται με το ίδιο δικόγραφο και νέοι λόγοι ακυρώσεως (ΣτΕ 2202/2016, 4707/2014, 3175/2014 Ολ.).

8. Επειδή, στην παρ. 7 της προσβαλλόμενης 2138/22.12.2010 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, ορίζεται ότι οι περιβαλλοντικοί όροι «...ισχύουν, εφόσον ισχύει η άδεια λειτουργίας της μονάδας, και έως 31.7.2015...». Μετά την άσκηση της κρινόμενης αίτησης εκδόθηκε, ύστερα από αίτηση της παρεμβαίνουσας, η 2852/22.5.2015 πράξη του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Αναπτυξιακού Προγραμματισμού Περιβάλλοντος και Υποδομών της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της προσβαλλομένης «...μέχρι τη συμπλήρωση δεκαετίας (έως και 30.7.2020) και εφόσον, σύμφωνα με τα 17 και 18 σχετικά, Αίτηση και Υπεύθυνη Δήλωση της Κ. Α.Ε. δεν έχει επέλθει ουσιαστική μεταβολή των δεδομένων βάσει των οποίων εκδόθηκε...». Όπως αναφέρθηκε, η αιτούσα κατέθεσε δικόγραφο συνέχισης της δίκης (αριθμ. καταθ. 268/22.6.2016), σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, το οποίο επέδωσε στους αντιδίκους της (βλ. τα από 11.7.2016 και 12.7.2016 αποδεικτικά επίδοσης του δικογράφου αυτού στην παρεμβαίνουσα και την Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου, αντιστοίχως), με το οποίο προβάλλει ότι η δίκη πρέπει να συνεχισθεί τόσο κατά της προσβαλλόμενης απόφασης όσο και κατά της μεταγενέστερης 2852/22.5.2015 πράξης, που παρέτεινε την ισχύ της, διότι η τελευταία είναι ομοίου περιεχομένου και έχει τις αυτές παρανομίες, καθώς και ότι αμφότερες οι πράξεις είναι δυσμενείς για τα συμφέροντά της, αφού επιτρέπουν, κατά παράβαση του νόμου, τη συνέχιση της λειτουργίας της δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας. Ενόψει των ανωτέρω, και σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η δίκη διατηρεί το αντικείμενό της κατά της 2138/22.12.2010 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, ως συμπροσβαλλόμενη δε με την υπό κρίση αίτηση πρέπει να θεωρηθεί και η μεταγενέστερη 2852/22.5.2015 πράξη, με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της, οι δε λόγοι ακυρώσεως της κρινόμενης αίτησης πρέπει να θεωρηθούν και ως λόγοι προβαλλόμενοι κατά της συμπροσβαλλόμενης πράξης (πρβλ. ΣτΕ 3175/2014 Ολ. κ.ά.). Ο ισχυρισμός της παρεμβαίνουσας, που προβάλλεται με το από 26.5.2015 υπόμνημα, κατά τον οποίο η δίκη δεν έχει πλέον αντικείμενο και πρέπει να καταργηθεί, καθόσον η 2852/22.5.2015 πράξη εκδόθηκε με βάση το νεότερο νομοθετικό καθεστώς του ν. 4014/2011, είναι απορριπτέος, προεχόντως, διότι η πράξη αυτή, όπως προκύπτει από τον τίτλο, το προοίμιο (ιδίως στοιχείο 22) και το εν γένει περιεχόμενό της, παρέτεινε την ισχύ της 2138/22.12.2010 απόφασης που ίσχυε κατά τη δημοσίευσή του ν. 4014/2011 και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά απόφαση εξ υπαρχής έγκρισης περιβαλλοντικών όρων της μονάδας της παρεμβαίνουσας, σύμφωνα με τις ουσιαστικές προϋποθέσεις του ν. 4014/2011.

9. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου και τις 1912/1994, 2969/1998, 2970/1998, 871/2004 και 92/2016 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας προκύπτουν,

μεταξύ άλλων, τα εξής: Με την ΤΒ 753/Φ.14.119/7.7.1992 απόφαση του Νομάρχη Δωδεκανήσου χορηγήθηκε στην ομόρρυθμη εταιρεία «Κ. και Μ. Κ. Ο.Ε.» άδεια εγκατάστασης πέντε δεξαμενών αποθήκευσης υγρών καυσίμων [ελαφρών κλασμάτων 500 κ.μ. (2 δεξαμενές) και μεσαίων κλασμάτων 850 κ.μ. (3 δεξαμενές)], ειδικότερα δε Νο1 πετρελαίου 700 κ.μ., Νο2 βενζίνης σούπερ 300 κ.μ., Νο3 βενζίνης απλής 200 κ.μ., Νο4 φωτιστικού πετρελαίου 100 κ.μ. και Νο5 πετρελαίου 50 κ.μ.], συνολικής χωρητικότητας 1.350 κ.μ., στη θέση «Γιαννοχώραφα» Καλύμνου. Η πράξη αυτή προσεβλήθη με αίτηση ακυρώσεως από περιοίκους, η δίκη όμως επί της αίτησης αυτής κηρύχθηκε καταργημένη, με την 1912/1994 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας [ΣτΕ], λόγω αντικαταστάσεως της προσβαλλομένης, διότι εν τω μεταξύ είχε εκδοθεί η απόφαση 359/Φ.14.119/17.3.1993 του αυτού Νομάρχη, με την οποία ορίσθηκε ότι η αρχική άδεια εγκατάστασης ισχύει εφεξής στο όνομα της νυν παρεμβαίνουσας εταιρείας "Ε. Ε. Υ. Κ. - Κ. Α.Ε.". Κατά της τελευταίας αυτής απόφασης του Νομάρχη Δωδεκανήσου [υπ' αριθμ. 359/Φ.14.119/17.3.1993] άσκησαν αίτηση ακυρώσεως οι Γ., Ι. και Ν. Τ.. Με την 2970/1998 απόφαση του ΣτΕ καταργήθηκε η δίκη που άνοιξε κατά της 359/Φ.14.119/17.3.1993 νομαρχιακής απόφασης, διότι κρίθηκε ότι είχε λήξει η ισχύς της προσβαλλόμενης πράξης, λόγω αντικατάστασής της με την 1126/94/Φ.14.119/14.2.1995 απόφαση του Περιφερειακού Διευθυντή Δωδεκανήσου, η οποία παρέτεινε την ισχύ της νομαρχιακής απόφασης, που έληγε στις 7.7.1994, μέχρι την 31.12.1995. Εξάλλου, με την απόφαση 839/Φ.14.119/6.10.1995 του Νομάρχη Δωδεκανήσου χορηγήθηκε άδεια λειτουργίας διάρκειας 5 ετών των δεξαμενών χωρητικότητας ελαφρών κλασμάτων 300 κ.μ. και μεσαίων κλασμάτων 750 κ.μ., βάσει νέων σχεδιαγραμμάτων και χωρίς να αναφέρεται στο κείμενο της απόφασης ο αριθμός (Νο) των δεξαμενών. Στη συνέχεια, με την απόφαση Ζ7/7158/Φ.14.119/20.11.1996 του ίδιου Νομάρχη χορηγήθηκε άδεια λειτουργίας των δεξαμενών Νο 4 και 5 αποθήκευσης υγρών καυσίμων ελαφρών κλασμάτων συνολικής χωρητικότητας 320 (200+120) κ.μ. καθώς και άδεια κτιριακής επεκτάσεως για αποθήκευση συσκευασμένων λιπαντικών, η πράξη, όμως, αυτή ακυρώθηκε στο σύνολό της, κατόπιν αίτησης των Ιωάννη και Νομικής Τσαγκάρη, με την 2969/1998 απόφαση του ΣτΕ, διότι κρίθηκε ότι η εγκατάσταση όλων των δεξαμενών έπρεπε να είχε αποπερατωθεί μέχρι 31.12.1995. Εν συνεχεία, μεταξύ άλλων, εκδόθηκαν Ι) η απόφαση ΤΒ1350/Φ.14.119/29.3.1999 του Αντινομάρχη Δωδεκανήσου (εφεξής: πράξη α'), με την οποία παρατάθηκε η αρχική ΤΒ 753/Φ.14.119/7.7.1992 άδεια εγκατάστασης και χορηγήθηκε άδεια λειτουργίας για τις δύο δεξαμενές (Νο 4 και 5) αποθήκευσης υγρών καυσίμων ελαφρών κλασμάτων, συνολικής χωρητικότητας 320 (200 + 120) κ.μ. και άδεια κτιριακής επέκτασης για την αποθήκευση 20 κ.μ. συσκευασμένων λιπαντικών, ΙΙ) η 1530/Φ.14.119/14.4.1999 απόφαση του ίδιου Αντινομάρχη (εφεξής: πράξη β'), με την οποία επετράπη η επέκταση της δραστηριότητας με την εγκατάσταση δύο δεξαμενών αποθήκευσης πετρελαίου, συνολικής χωρητικότητας 1.570 κ.μ., ΙΙΙ) η 6289/Φ.14.119/30.12.1999 απόφαση του αυτού οργάνου (εφεξής: πράξη γ'), με την οποία χορηγήθηκε στην παρεμβαίνουσα άδεια λειτουργίας για τις δύο δεξαμενές που εγκαταστάθηκαν σύμφωνα με την 1530/Φ.14.119/14.4.1999 άδεια επεκτάσεως,

συνολικής χωρητικότητας 1560 (780+780) κ.μ., κατόπιν της 76/21.4.1999 οικοδομικής άδειας (εφεξής: πράξη δ´). Περαιτέρω, με την 1799/Φ.14.119/6.10.2000 απόφαση του Αντινομάρχη Δωδεκανήσου, χορηγήθηκε άδεια λειτουργίας αορίστου διάρκειας των δεξαμενών για τις οποίες είχε χορηγηθεί πενταετούς ισχύος άδεια λειτουργίας με την 839/Φ.14.119/6.10.1995 απόφαση του Νομάρχη, δηλαδή των δεξαμενών ελαφρών κλασμάτων 300 κ.μ. και μεσαίων κλασμάτων 750 κ.μ. Εξάλλου, οι Ιωάννης και Νομική Τσαγκάρη (νυν αιτούσα) άσκησαν τρεις αιτήσεις ακυρώσεως ως εξής: I) κατά της ΤΒ 1350/Φ.14.119/29.3.1999 απόφασης (ανωτέρω πράξη α´), II) κατά της 1530/Φ.14.119/14.4.1999 απόφασης (ανωτέρω πράξη β´) και III) κατά της 6289/Φ.14.119/30.12.1999 απόφασης (πράξη γ´) και κατά της 76/1999 οικοδομικής άδειας (πράξη δ´). Με την 871/2004 απόφαση του ΣτΕ συνεκδικάσθηκαν οι ανωτέρω 3 αιτήσεις ακυρώσεως, από τις οποίες ο πρώτος εκ των αιτούντων παραιτήθηκε, καταργήθηκε η δίκη, αφενός, κατά της α´ πράξης εν μέρει, δηλαδή κατά της Τ.Β. 1350/Φ.14.119/29.3.1999 απόφασης του Νομάρχη Δωδεκανήσου καθ´ ό μέρος με αυτήν χορηγήθηκε άδεια λειτουργίας δύο δεξαμενών υγρών καυσίμων, και αφετέρου κατά της γ´ πράξης, δηλαδή της 6289/Φ.14.119/30.12.1999 απόφασης του αυτού Νομάρχη, λόγω λήξεως της ισχύος των πράξεων αυτών, περαιτέρω δε, κατ´ εφαρμογήν της κ.υ.α. 10537/18.2-11.3.1993 [αντιστοιχία βιομηχανικών - βιοτεχνικών δραστηριοτήτων με την αναφερόμενη στις πολεοδομικές διατάξεις διάκριση σε δραστηριότητες χαμηλής, μέσης και υψηλής οχλήσεως], του άρθρου 9 (παρ. 1) του από 2/13.3.1981 π.δ. (Δ´ 138), όπως τροποποιήθηκε με την παρ. 1 του από 5.5/6.6.1984 π.δ. (Δ´ 341), που αφορά την απαγόρευση ανέγερσης οχλουσών εγκαταστάσεων σε απόσταση τουλάχιστον 500 μ. περιμετρικώς των στερουμένων εγκεκριμένου σχεδίου οικισμών προ του 1923, του άρθρου 4 (παρ. 3) του από 24.5.1985 π.δ. (Α´ 270), που ορίζει, πλην άλλων, ότι απαγορεύεται η ανέγερση νέων βιομηχανικών εγκαταστάσεων μέσης ή υψηλής οχλήσεως σε ζώνη πλάτους 1.000 μ. γύρω από πόλεις και οικισμούς με πληθυσμό άνω των 10.000 κατοίκων, έγιναν δεκτές οι αιτήσεις και ακυρώθηκαν α) η απόφαση Τ.Β. 1350/Φ.14.119/ 29.3.1999 (ανωτέρω πράξη α´), εν μέρει, κατά το μέρος που χορηγεί άδεια εγκατάστασης, β) η απόφαση 1530/Φ.14.119/14.4.1999 (πράξη β´) και γ) η 76/21.4.1999 οικοδομική άδεια (πράξη δ´). Ειδικότερα, με την ανωτέρω 871/2004 απόφαση του ΣτΕ έγινε δεκτό, πλην άλλων, ότι ο πληθυσμός του οικισμού της Καλύμνου (Ποθαίας) ανέρχεται κατά την τελευταία απογραφή (1991) σε 10.543 κατοίκους, ότι η δραστηριότητα της παρεμβαίνουσας εταιρείας υπάγεται στην κατηγορία Α της ομάδας II του άρθρου 4 της κ.υ.α. 69269/5387/90, που αντιστοιχεί, κατά την κ.υ.α. 10537/18.2.1993 σε δραστηριότητα μέσης οχλήσεως, ότι απαγορεύεται, σύμφωνα με το άρθρο 4 (παρ. 3) του από 31.5.1985 π.δ., η ανέγερση αυτών των βιομηχανικών εγκαταστάσεων σε ζώνη που εκτείνεται σε πλάτος 1.000 μέτρων γύρω από τον οικισμό της Ποθαίας, εφόσον ο πληθυσμός της κατά την τελευταία απογραφή του έτους 1991 ανήλθε σε 10.543, συμπεριλαμβάνονται δε στους απογραφέντες κατοίκους της Ποθαίας και οι κάτοικοι της συνοικίας “Λαφάσι” και ότι, εφόσον οι εγκαταστάσεις της παρεμβαίνουσας εταιρείας βρίσκονται σε απόσταση μικρότερη των 1.000 μέτρων από τα όρια της

συνοικίας Λαφάσι του οικισμού της Ποθαίας, είναι μη νόμιμες και ακυρωτές οι παραδεκτές προσβαλλόμενες άδειες εγκατάστασης και επέκτασης, καθώς και η στηριζόμενη στην άδεια επέκτασης οικοδομική άδεια. Εξάλλου, με την ίδια απόφαση (ΣτΕ 871/2004) έγινε δεκτό ότι οι λόγοι ακυρώσεως που στρέφονται κατά της 325/29.8.1995 απόφασης του Γραφείου ΠΕ.ΧΩ. Ρόδου, με την οποία χορηγήθηκε η προέγκριση χωροθέτησης των εγκαταστάσεων και της 14929/21.12.1995 απόφασης του Υ.ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ. περί εγκρίσεως των περιβαλλοντικών όρων αυτών, προβάλλονται απαραδέκτως, για τους λόγους που εκτίθενται στην απόφαση. Εν συνεχεία, μετά τη δημοσίευση της ως άνω 871/2004 απόφασης, η αιτούσα υπέβαλε προς τη Ν.Α. Δωδεκανήσου την από 29.11.2005 αίτηση, με την οποία ζήτησε α) την ανάκληση της 1799/Φ.14.119/6.10.2000 απόφασης του Νομάρχη Δωδεκανήσου, με την οποία επετράπη η λειτουργία των δεξαμενών υπ' αριθμ. 1, 2 και 5, ισχυριζόμενη ότι οι δεξαμενές στερούνται άδειας εγκατάστασης και βρίσκονται σε απόσταση μικρότερη των 1000 μ. από τα όρια του οικισμού Πόθιας Καλύμνου, β) τη σφράγιση της δεξαμενής αρ. 3 χωρητικότητας 200 τ.μ., ισχυριζόμενη ότι λειτουργεί αν και δεν περιλαμβάνεται στην ανωτέρω 1799/Φ.14.119/6.10.2000 απόφαση, γ) την ουσιαστική σφράγιση των ήδη φερόμενων ως σφραγισμένων λοιπών δεξαμενών και δ) τη διερεύνηση αν υπάρχουν και άλλες δεξαμενές, πέραν των υφισταμένων 7, της παρεμβαίνουσας εταιρείας. Η Ν.Α. δεν απάντησε στην ανωτέρω αίτηση, κατά της σιωπηρής δε απόρριψης της αίτησης, η αιτούσα άσκησε αίτηση ακυρώσεως. Με την απόφαση 92/2016 του ΣτΕ κρίθηκε, με τις αιτιολογίες που παρατίθενται στην απόφαση, ότι πρέπει να ακυρωθεί η άρνηση της Διοίκησης να εξετάσει την ανωτέρω αίτηση της αιτούσας και ακυρώθηκε η σιωπηρή απόρριψή της από τη Διοίκηση.

10. Επειδή, εξάλλου, από τα στοιχεία του φακέλου που διαβιβάσθηκαν στο Δικαστήριο για την εκδίκαση της κρινόμενης αίτησης, προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι για την περιβαλλοντική αδειοδότηση των εγκαταστάσεων της παρεμβαίνουσας εταιρείας, με την 13811/3.12.1991 κοινή απόφαση του Γενικού Διευθυντή Περιβάλλοντος του ΥΠΕΧΩΔΕ και του Γ.Γ. του Υπουργείου Βιομηχανίας, Ενέργειας και Τεχνολογίας εγκρίθηκαν περιβαλλοντικοί όροι για την εγκατάσταση πέντε (5) υπέργειων δεξαμενών αποθήκευσης υγρών καυσίμων (πετρελαίου και βενζίνης) συνολικής χωρητικότητας 1350 m³ και ενός ελαιοδιαχωριστή δυναμικότητας 65 m³ σε γήπεδο ευρισκόμενο στη θέση "Γιαννοχώραφα" Καλύμνου. Με την οικ. 325/29.8.1995 πράξη του Γ.Γ. της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου εγκρίθηκε, για 5 έτη, η προέγκριση χωροθέτησης επέκτασης των εγκαταστάσεων. Στη συνέχεια, η παρεμβαίνουσα υπέβαλε την από Σεπτέμβριο 1995 ΜΠΕ για την εγκατάσταση αποθήκευσης και διακίνησης υγρών καυσίμων επτά (7) δεξαμενών χωρητικότητας 3.268 m³ στο ως άνω γήπεδο, όπως δε αναφέρεται στη ΜΠΕ (παρ. 3) ο πλησιέστερος οικισμός της Ποθαίας απέχει περί τα 750 μέτρα από την εγκατάσταση. Ακολούθως, με την 14929/21.12.1995 κοινή απόφαση του Γ.Γ. του ΥΠΕΧΩΔΕ και του Γ.Γ. Ενέργειας εγκρίθηκαν για πέντε (5) έτη οι περιβαλλοντικοί όροι για τη λειτουργία της εγκατάστασης αποτελούμενης από 7 δεξαμενές υγρών καυσίμων (δεξαμενή

αεροπορικού καυσίμου χωρητικότητας 707 m³, δεξαμενή πετρελαίου θέρμανσης χωρητικότητας 707 m³, δεξαμενή πετρελαίου κίνησης χωρητικότητας 700 m³, δεξαμενή αμόλυβδης βενζίνης χωρητικότητας 402 m³, δεξαμενή βενζίνης σούπερ χωρητικότητας 402 m³, δεξαμενή βενζίνης κοινής χωρητικότητας 300 m³ και δεξαμενή οριζόντια πετρελαίου χωρητικότητας 50 m³). Με την 479/25.10.2000 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου τροποποιήθηκε η ανωτέρω ΑΕΠΟ, ως προς τον χρόνο ισχύος της, με παράταση [για] ακόμη πέντε έτη, ήτοι έως 31.12.2005 και με την προϋπόθεση ότι δεν θα επέλθει μεταβολή των δεδομένων της ΜΠΕ. Μετά τη λήξη της ισχύος της τελευταίας αυτής πράξης, η παρεμβαίνουσα εταιρεία υπέβαλε την από 9.3.2009 αίτηση προς την Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου (αρ. πρωτ. 614/12.3.2009), με την οποία ζήτησε τη χορήγηση νέας έγκρισης περιβαλλοντικών όρων, λόγω λήξης της 479/25.10.2000 απόφασης, συνυπέβαλε δε τεχνική έκθεση 5 σελίδων με τα συνημμένα σ' αυτήν δικαιολογητικά καθώς και διαχειριστικό σχέδιο (Μαΐου 2009) επικινδύνων και μη επικινδύνων αποβλήτων. Σύμφωνα με την τεχνική έκθεση που υπέβαλε η παρεμβαίνουσα, η οποία συνετάγη με σκοπό την «ανανέωση» (και όχι τη «νέα έγκριση», όπως αναφέρεται στην ανωτέρω αίτηση της παρεμβαίνουσας) των περιβαλλοντικών όρων της δραστηριότητας, το έργο εμπίπτει στην 3η Υποκατηγορία της Β΄ Κατηγορίας (ομάδα 9η, α/α 268), η δε αποθηκευτική ικανότητα της μονάδας, όπως λειτουργεί, είναι 1050 m³, και περιλαμβάνει 1 δεξαμενή πετρελαίου χωρητικότητας 700 m³, μία δεξαμενή βενζίνης κοινής χωρητικότητας 300 m³ και μία οριζόντια δεξαμενή πετρελαίου χωρητικότητας 50 m³, γεμιστήριο βυτιοφόρων οχημάτων κ.λπ. Στη συνέχεια η παρεμβαίνουσα υπέβαλε την από 15.5.2009 αίτηση (αρ. πρωτ. 1135/18.5.2009) με την οποία ζήτησε την εξέταση της αίτησης "...για ανανέωση της ...479/25.10.2000 έγκρισης περιβαλλοντικών όρων...". Η αιτούσα με ενστάσεις, υπομνήματα και προσφυγές σε υπηρεσίες της Περιφέρειας, της Ν.Α. Δωδεκανήσου και του Δήμου Καλύμνου ζήτησε την απόρριψη της αίτησης της παρεμβαίνουσας, ισχυριζόμενη ότι, όπως κρίθηκε με την 871/2004 απόφαση του ΣτΕ, η εγκατάσταση και λειτουργία δεξαμενών αποθήκευσης υγρών καυσίμων σε απόσταση μικρότερη των 1000 μ. από τον οικισμό της Πόθιας δεν επιτρέπεται κατά τον νόμο, στους ισχυρισμούς δε της αιτούσας απάντησε με υπομνήματα η παρεμβαίνουσα εταιρεία. Το Τμήμα Χωροταξικού Περιβαλλοντικού Σχεδιασμού Ελέγχου και Ανάπτυξης της Ν.Α. Δωδεκανήσου με τη συνημμένη στο 2782/10/16/6.2010 έγγραφο εισήγησή του, στην οποία παρέθεσε αναλυτικό ιστορικό της διαδικασίας, αφού έλαβε υπόψη τη θετική γνώμη του Δήμου Καλυμνίων, τη θετική γνωμοδότηση της νομικής συμβούλου της Ν.Α. Δωδ/σου, το γεγονός ότι οι ενστάσεις της αιτούσας αφορούν τη χωροθέτηση των εγκαταστάσεων και ότι δεν προκύπτει περιστατικό ρύπανσης ή υποβάθμισης του περιβάλλοντος, τάχθηκε υπέρ της ανανέωσης των περιβαλλοντικών όρων και πρότεινε την επιβολή συγκεκριμένων περιβαλλοντικών όρων. Κατόπιν τούτων, η Επιτροπή Οικονομικών - Προγραμματισμού - Τεχνικών Έργων - Πολεοδομίας και Περιβαλλοντικών Μελετών της Ν.Α. Δωδεκανήσου με το 17/1ο/29.7.2010 πρακτικό της γνωμοδότησε ομόφωνα υπέρ της ανανέωσης των περιβαλλοντικών όρων και τη συνέχιση της λειτουργίας της

δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας. Όπως εκτίθεται στο πρακτικό αυτό, η Νομαρχιακή Επιτροπή, αφού άκουσε τους ενδιαφερομένους, έλαβε υπόψη το “3484/Φ.Α.δ.110/93 και Φ.Α.δ/76/99/23.12.2009 έγγραφο του Επαρχείου Καλύμνου”, σύμφωνα με το οποίο η δραστηριότητα δεν βρίσκεται σε απόσταση μικρότερη των 1000 μ. από τα εφαρμοζόμενα όρια του οικισμού Πόθιας (Τμήμα Α) και το 58/29.1.2001 έγγραφο της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου σύμφωνα με το οποίο η περιοχή “Λαφάσι” δεν είναι οικισμός που υπάγεται στις διατάξεις του νόμου για τους οικισμούς προ του 1923, κατέληξε δε στο συμπέρασμα ότι “...από καμιά νόμιμη διοικητική πράξη δεν προκύπτει ότι η περιοχή Λαφάσι είναι οικισμός που να υπάγεται στις διατάξεις “περί προ του 1923 οικισμών...”. Ακολούθως, με την προσβαλλόμενη, εν προκειμένω, 2138/22.12.2010 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου ανανεώθηκαν, έως 31.7.2015, οι περιβαλλοντικοί όροι που είχαν εγκριθεί με την 14929/21.12.1995 πράξη και τροποποιήθηκε η πράξη αυτή, μεταξύ άλλων, με τη μείωση του αριθμού και του όγκου των επιτρεπομένων δεξαμενών της δραστηριότητας (1 δεξαμενής πετρελαίου 700 κ.μ., 1 δεξαμενής βενζίνης κοινής 300 κ.μ. και 1 δεξαμενής οριζόντιας πετρελαίου 50 κ.μ. κ.λπ.), με την ακόλουθη αιτιολογία «...από τα ανωτέρω [στοιχεία του προοιμίου] προκύπτει ότι η μονάδα υφίσταται και νομίμως λειτουργεί ως προς τη δραστηριότητα που περιγράφεται στην παρούσα (τρεις δεξαμενές αποθήκευσης υγρών καυσίμων) δεν έχουν ανασταλεί οι διοικητικές πράξεις λειτουργίας της, έχουν δε εξετασθεί και ληφθεί υπόψιν όλες οι ενστάσεις επί της δραστηριότητας και από την Νομαρχιακή Επιτροπή της Ν.Α. Δωδ/σου...». Εν συνεχεία, με την 2852/22.5.2015 πράξη (συμπροσβαλλομένη) του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Αναπτυξιακού Προγραμματισμού Περιβάλλοντος και Υποδομών της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου παρατάθηκε η χρονική ισχύς της προσβαλλόμενης απόφασης έως 30.7.2020. Στα στοιχεία του φακέλου περιλαμβάνεται και το 2925/21.6.2011 έγγραφο της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, με το οποίο διαβιβάζεται προς διάφορους αποδέκτες, προκειμένου να διατυπώσουν την άποψή τους, μελέτη Προκαταρκτικής Περιβαλλοντικής Εκτίμησης (ΠΠΕ) του έργου «Νέα εγκατάσταση αποθήκευσης και διακίνησης υγρών καυσίμων της εταιρείας Κ. Α.Ε. στην περιοχή Γιαννοχώραφα Καλύμνου ...», χωρίς να συνοδεύεται από άλλα στοιχεία.

11. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται, μεταξύ άλλων, ότι η 479/25.10.2000 πράξη, με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της ΑΕΠΟ του έτους 1995, είχε λήξει το έτος 2005, ότι η από 9.3/15.5.2009 αίτηση της παρεμβαίνουσας για ανανέωση των περιβαλλοντικών όρων, που υποβλήθηκε μετά την πάροδο 4ετίας από την εκπνοή της ισχύος της προηγούμενης, θεωρείται πλέον ως αρχική έγκριση (ΣτΕ 297/2009, 3428/2004) και έπρεπε συνεπώς να έχει εξετασθεί η απόσταση των δεξαμενών από τα όρια του οικισμού της Πόθιας, ότι έσφαλε επομένως η προσβαλλομένη που θεώρησε την ανωτέρω αίτηση ως απλή ανανέωση, ότι η προσβαλλομένη εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 4 παρ. 3 του από 24/31.5.1985 π.δ. σε συνδυασμό με την κ.υ.α. 13727/724/2003 (Β´ 1087), ότι η ίδια πράξη παραβιάζει το δεδικασμένο που απορρέει από την απόφαση 871/2004 του ΣτΕ και ότι

εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 50 (παρ. 4 και 5) του π.δ. 18/1989. Εξάλλου, υπέρ του κύρους των προσβαλλομένων πράξεων η παρεμβαίνουσα προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη με το αρχικό δικόγραφο πράξη, η οποία συνιστά και τροποποίηση της 14929/21.12.1995 ΑΕΠΟ, αφορά πλέον μόνο σε 3 δεξαμενές, αντί των 7 στις οποίες αφορούσε η αρχική έγκριση και ότι οι τρεις αυτές δεξαμενές είναι εκείνες που εγκαταστάθηκαν και λειτουργούν δυνάμει α) της ΤΒ753/14.119/7.7.1992 αρχικής άδειας εγκατάστασης, που αντικαταστάθηκε διαδοχικά με τις 359/Φ.14.119/17.3.1993 και 1126/94/Φ.14.119/14.2.1995 πράξεις, β) της 325/29.8.1995 προέγκρισης χωροθέτησης, γ) της 14929/21.12.1995 ΑΕΠΟ, που ανανεώθηκε με την 479/25.10.2000 πράξη και δ) της 839/Φ.14.119/6.10.1995 άδειας λειτουργίας που κατέστη αορίστου χρόνου με την 1799/Φ.14.119/6.10.2000 πράξη. Περαιτέρω, η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται ότι η 871/2004 απόφαση του ΣτΕ δεν έθιξε τις πράξεις βάσει των οποίων λειτουργούν σήμερα οι 3 αυτές δεξαμενές, στις οποίες αναφέρεται η προσβαλλόμενη πράξη για τους εξής λόγους: α) η ΤΒ753/14.119/7.7.1992 αρχική άδεια εγκατάστασης, προσβλήθηκε ανεπιτυχώς, διότι η δίκη καταργήθηκε με την 1912/1994 απόφαση του ΣτΕ, β) η 359/Φ.14.119/17.3.1993 πράξη προσβλήθηκε ανεπιτυχώς, διότι η δίκη καταργήθηκε με την 2970/1998 απόφαση του ΣτΕ, γ) η 1126/94/Φ.14.119/14.2.1995 πράξη δεν προσβλήθηκε ποτέ και έχει πλέον διαφύγει της ακυρωτικής προσβολής, διότι από τη έκδοσή της έχουν παρέλθει 17 έτη, δ) οι πράξεις 325/29.8.1995 (προέγκριση χωροθέτησης) και 14929/21.12.1995 (ΑΕΠΟ) προσβλήθηκαν ανεπιτυχώς, διότι οι λόγοι ακυρώσεως κατ' αυτών απορρίφθηκαν ως απαράδεκτοι με την απόφαση 871/2004 του ΣτΕ. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η παρεμβαίνουσα προβάλλει ότι οι παραπάνω άδειες εξακολουθούν να ισχύουν και καλύπτονται από το τεκμήριο της νομιμότητας και δεν είναι δυνατή η αμφισβήτηση της νομιμότητάς τους, στο πλαίσιο ακυρωτικής δίκης κατ' άλλης διοικητικής πράξης, παρήλθε δε χρόνος από την έκδοσή της πολύ πέραν του ευλόγου και ως εκ τούτου η Διοίκηση δεν είχε ευχέρεια για την ανάκλησή τους ούτε διαθέτει τέτοια ευχέρεια σήμερα. Επίσης, η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται ότι οι πράξεις αυτές δεν στηρίζονται σε πράξη που ακυρώθηκε με την απόφαση 871/2004 του ΣτΕ, ότι κατά τη διαδικασία έκδοσης της προσβαλλομένης δεν ανέκυψε περίπτωση επανεξετάσεως της νομιμότητας των πράξεων στις οποίες στηρίζεται η προσβαλλόμενη, ότι η προσβαλλόμενη τροποποίησε την αρχική ΑΕΠΟ περιορίζοντας των αριθμό των δεξαμενών από 7 σε 3 και τη συνολική χωρητικότητα αυτών από 3.268 κυβ. μέτρα σε 1050 κ.μ. και κατά τα λοιπά επικαιροποίησε τους όρους, δοθέντος ότι δεν είχε επέλθει μεταβολή των δεδομένων στα οποία είχαν στηριχθεί οι προηγούμενες ΑΕΠΟ και, τέλος, ότι δεν ήταν αναγκαία η τήρηση έγκρισης περιβαλλοντικών όρων λόγω του δραστικού περιορισμού του αριθμού και της δυναμικότητας των δεξαμενών. Τέλος, με το από 26.5.2015 υπόμνημα η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται ότι βάσει της απογραφής του 2011, ο πληθυσμός της Ποθαίας μαζί με το Λαφάσι είναι μικρότερος των 9.340 κατοίκων, ενώ ο πληθυσμός της Χώρας είναι τουλάχιστον 2.984 κάτοικοι και ότι η επιχειρηματολογία περί παρανομίας για τον λόγο αυτό της προσβαλλομένης δεν ευσταθεί, διότι δεν

ανταποκρίνεται προς τα πληθυσμιακά δεδομένα της περιοχής.

12. Επειδή, με τις διατάξεις του άρθρου 24 (παρ. 1 και 2) του Συντάγματος έχει αναχθεί σε συνταγματικά προστατευόμενη αξία το οικιστικό, φυσικό και πολιτιστικό περιβάλλον, από το οποίο εξαρτάται η ποιότητα ζωής και η υγεία των κατοίκων των πόλεων και των οικισμών. Οι συνταγματικές αυτές διατάξεις απευθύνουν επιταγές στο νομοθέτη (κοινό και κανονιστικό) να ρυθμίσει την χωροταξική ανάπτυξη και πολεοδομική διαμόρφωση της Χώρας με βάση ορθολογικό σχεδιασμό υπαγορευόμενο από πολεοδομικά κριτήρια, σύμφωνα με την ιδιομορφία, τη φυσιογνωμία και τις ανάγκες κάθε περιοχής. Κριτήρια για τη χωροταξική αναδιάρθρωση και την πολεοδομική ανάπτυξη των πόλεων και των οικιστικών εν γένει περιοχών είναι η εξυπηρέτηση της λειτουργικότητας και της ανάπτυξης των οικισμών και η εξασφάλιση των καλύτερων δυνατών όρων διαβίωσης των κατοίκων (πρβλ. ΣΤΕ 1953/2007 7μ., 1567/2005, 1528/2003 Ολ.). Ενόψει της ανωτέρω συνταγματικής επιταγής για την προστασία του περιβάλλοντος εκδόθηκε ο ν. 1650/1986, με τον οποίο θεσπίστηκαν κανόνες αναφερόμενοι, πλην άλλων, στις προϋποθέσεις και τη διαδικασία για την εγκατάσταση και λειτουργία δραστηριοτήτων ή έργων, από τα οποία απειλούνται δυσμενείς επιπτώσεις στο περιβάλλον. Με το ν. 3010/2002 (Α΄ 91) τροποποιήθηκαν οι διατάξεις του ν. 1650/1986, στο δε άρθρο 4 παρ. 7 του τελευταίου αυτού νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του ν. 3010/2002, ορίζεται ότι «Η απόφαση έγκρισης περιβαλλοντικών όρων μπορεί να εκδίδεται για ορισμένο χρονικό διάστημα που καθορίζεται στην ίδια απόφαση, μετά την πάροδο του οποίου υπόκειται σε αναθεώρηση ή ανανέωση. Στην περίπτωση αυτή απαιτείται η τήρηση της διαδικασίας περιβαλλοντικής αδειοδότησης, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στον παρόντα νόμο, μόνον εφόσον επέρχονται ουσιαστικές διαφοροποιήσεις ως προς τις επιπτώσεις στο περιβάλλον». Εξάλλου, κατ' εξουσιοδότηση του αυτού άρθρου 4 του ν. 1650/1986 εκδόθηκε η 11014/703/Φ104/14.3.2003 κ.υ.α. (Β΄ 332), με τις διατάξεις της οποίας καθορίστηκαν οι διαδικασίες Προκαταρκτικής Περιβαλλοντικής Εκτίμησης και Αξιολόγησης (Π.Π.Ε.Α.) και Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων (ΕΠΟ) για την κατασκευή και λειτουργία έργων και δραστηριοτήτων. Η ανωτέρω κ.υ.α. στο άρθρο 13, τιτλοφορούμενο «Διαδικασία αξιολόγησης επιπτώσεων από τη βελτίωση, τροποποίηση, επέκταση ή εκσυγχρονισμό ή ανανέωση έργου ή δραστηριότητας», ορίζει τα εξής: «1. Προκειμένου να εκτιμηθεί αν από τον εκσυγχρονισμό, επέκταση, βελτίωση, τροποποίηση υφισταμένων έργων ή δραστηριοτήτων επέρχονται ουσιαστικές διαφοροποιήσεις σε σχέση με τις επιπτώσεις τους στο περιβάλλον, ο ενδιαφερόμενος φορέας ή ιδιώτης υποβάλλει φάκελο [...]. 2. Σε περίπτωση ανανέωσης της απόφασης έγκρισης περιβαλλοντικών όρων (ή παράτασης της χρονικής ισχύος της), ο ενδιαφερόμενος φορέας ή ιδιώτης υποβάλλει φάκελο ... Ο φάκελος αυτός υποβάλλεται στην αρμόδια υπηρεσία ανάλογα με την υποκατηγορία στην οποία εντάσσεται το έργο ή η δραστηριότητα, η οποία εντός 30 ημερών αποφαινεται αν απαιτείται η υποβολή νέας ΜΠΕ ή Περιβαλλοντικής Έκθεσης. 3. ...». Από τις ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι για την τροποποίηση ή την ανανέωση της απόφασης

έγκρισης περιβαλλοντικών όρων δεν απαιτείται να τηρηθεί η διαδικασία που προβλέπεται στον νόμο για την αρχική έγκριση των όρων αυτών, με τη σύνταξη και υποβολή νέας ΜΠΕ της οικείας κατηγορίας αν, κατά την αιτιολογημένη κρίση του αρμόδιου για την έγκριση περιβαλλοντικών όρων οργάνου, δεν επέρχονται ουσιαστικές διαφοροποιήσεις σε σχέση με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον ούτε ουσιώδεις μεταβολές των δεδομένων, επί των οποίων στηρίχθηκε η αρχική έγκριση περιβαλλοντικών όρων (πρβλ. ΣτΕ 4357/2011 7μ. σκ. 8, 3688/2009 Ολ σκ. 6, 3460/2009 σκ. 9, 297/2009 σκ. 6). Η σχετική κρίση της Διοίκησης, η οποία μπορεί να προκύπτει από την αιτιολογία της απόφασης περί ανανέωσης των περιβαλλοντικών όρων χωρίς να απαιτείται η έκδοση ιδιαίτερης πράξης, πρέπει να στηρίζεται σε πρόσφορα στοιχεία και κριτήρια αναγόμενα α) στον σχεδιασμό, την εξέλιξη και λειτουργία του έργου, β) στην υλοποίηση των περιβαλλοντικών όρων και περιορισμών που έχουν επιβληθεί και στην αποτελεσματικότητά τους, γ) σε ενδεχόμενες μεταβολές που έχουν επέλθει στο φυσικό και ανθρωπογενές περιβάλλον, δ) σε ενδεχόμενες μεταβολές του νομοθετικού καθεστώτος που ισχύει στην περιοχή του έργου ή της δραστηριότητας και ιδίως του χωροταξικού και πολεοδομικού σχεδιασμού και των κανόνων προστασίας του περιβάλλοντος που ισχύουν καθώς και ε) σε ενδεχόμενη ουσιαστική μεταβολή των βέλτιστων διαθέσιμων τεχνικών στο διάστημα που έχει παρέλθει από την έκδοση της απόφασης έγκρισης των αρχικών περιβαλλοντικών όρων (ΣτΕ 4357/2011 7μ. σκ. 8). Εξάλλου, κατά την έννοια των αυτών διατάξεων, η απλή ανανέωση της έγκρισης των αρχικών περιβαλλοντικών όρων είναι επιτρεπτή πριν από τη λήξη ισχύος αυτών ή εντός ευλόγου χρόνου από τη λήξη τους, άλλως απαιτείται να τηρηθεί εξ αρχής η διαδικασία έγκρισης περιβαλλοντικών όρων (πρβλ. ΣτΕ 1114/2015, 2727/2014, 4357/2011 7μ., 297/2009).

13. Επειδή, όπως εκτέθηκε (ανωτ. σκ. 10), με την 479/25.10.2000 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου τροποποιήθηκε η κοινή απόφαση 14929/21.12.1995 [ΑΕΠΟ των εγκαταστάσεων της παρεμβαίνουσας] και παρατάθηκε η ισχύς της έως 31.12.2005. Εν συνεχεία, στις 12.3.2009, η παρεμβαίνουσα εταιρεία υπέβαλε την από 9.3.2009 αίτηση προς την Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου (αρ. πρωτ. 614/12.3.2009), με την οποία ζήτησε, όπως ρητώς αναφέρεται στην αίτηση αυτή «νέα έγκριση» των περιβαλλοντικών όρων, αίτημα το οποίο τροποποίησε στη συνέχεια με την νεότερη από 15.5.2009 αίτηση (αρ. πρωτ. 1135/18.5.2009), με την οποία ζήτησε να εξετασθεί η αρχική αίτηση «...για ανανέωση...» των περιβαλλοντικών όρων, κατόπιν δε τούτων εκδόθηκε, κατ' επίκληση, μεταξύ άλλων, των προαναφερθεισών διατάξεων του ν. 1650/1986 και της κ.υ.α. 11014/703/Φ104/14.3.2003, η προσβαλλόμενη 2138/22.12.2010 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας. Με την προσβαλλόμενη τροποποιήθηκε η αρχική ΑΕΠΟ (απόφαση 14929/21.12.1995), μεταξύ άλλων, με μείωση του αριθμού και όγκου των δεξαμενών αποθήκευσης καυσίμων (ήτοι, σε 3 δεξαμενές 700, 300 και 50 κ.μ., συνολικής χωρητικότητας 1050 κ.μ.), και ανανεώθηκε η ισχύς της εν λόγω απόφασης έως 31.7.2015, σύμφωνα δε με την παρ. 7 της προσβαλλομένης, οι περιβαλλοντικοί όροι ισχύουν, εφόσον ισχύει η

άδεια λειτουργίας της μονάδας, και έως 31.7.2015 και με την προϋπόθεση ότι δεν θα επέλθει εν τω μεταξύ μεταβολή των δεδομένων της ΜΠΕ βάσει των οποίων εκδόθηκε. Ακολούθως, εκδόθηκε η 2852/22.5.2015 πράξη (συμπροσβαλλομένη) του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Αναπτυξιακού Προγραμματισμού Περιβάλλοντος και Υποδομών της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, με την οποία αποφασίσθηκε η παράταση της ισχύος της προσβαλλόμενης απόφασης μέχρι τη συμπλήρωση δεκαετίας (έως και 30.7.2020) και «...εφόσον, σύμφωνα με τα 17 και 18 σχετικά [2852/29.4.2015 αίτηση της ΚΑΤΡΗΣ Α.Ε. και 24.4.2015 υπεύθυνη δήλωση του νομίμου εκπροσώπου της, αντίστοιχα], ... δεν έχει επέλθει ουσιαστική μεταβολή των δεδομένων βάσει των οποίων εκδόθηκε». Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τόσο η προσβαλλόμενη με την αίτηση απόφαση όσο και η συμπροσβαλλόμενη πράξη ενέκριναν την ανανέωση και την παράταση, αντιστοίχως, της ισχύος της κ.υ.α. 4929/21.12.1995 (ΑΕΠΟ), με τις ανωτέρω, πλην άλλων, αιτιολογίες. Περαιτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου δεν εκδόθηκε ως νέα και αυτοτελής έγκριση περιβαλλοντικών όρων, όπως είχε ζητηθεί αρχικώς, αλλά εκδόθηκε, κατόπιν τροποποίησης του σχετικού αιτήματος, με τη διαδικασία της απλής ανανέωσης της ΑΕΠΟ και με την αντίληψη ότι ίστανται κατά νόμον οι αρχικοί περιβαλλοντικοί όροι. Η ισχύς, όμως, των εγκεκριμένων περιβαλλοντικών όρων είχε λήξει από το έτος 2005, από τα στοιχεία δε του φακέλου που διαβιβάσθηκαν στο Δικαστήριο, δεν προκύπτει ότι είχε υποβληθεί εμπροθέσμως αίτηση για την ανανέωση των περιβαλλοντικών όρων, δηλαδή πριν από τη λήξη της ισχύος της 479/25.10.2000 πράξης (31.12.2005), ή εν πάση περιπτώσει εντός ευλόγου χρόνου από τη λήξη της, δεδομένου ότι η σχετική αίτηση υποβλήθηκε μετά την πάροδο 4 και πλέον ετών από τη λήξη της ισχύος της ΑΕΠΟ, όπως αυτή είχε παραταθεί. Εξάλλου, η αρχική ΑΕΠΟ αφορούσε την έγκριση περιβαλλοντικών όρων για την εγκατάσταση και λειτουργία επτά δεξαμενών, ενώ η προσβαλλόμενη αφορά πλέον, όπως εκτέθηκε, τρεις από τις δεξαμενές, είχε δε εν τω μεταξύ δημοσιευθεί και η απόφαση 871/2004 του ΣτΕ, η οποία εφήρμοσε τις διατάξεις της περιβαλλοντικής και πολεοδομικής νομοθεσίας σχετικά με την απόσταση της εγκατάστασης της παρεμβαίνουσας από τον υφιστάμενο οικισμό κατά τρόπο διαφορετικό από αυτόν που είχαν δεχθεί τα όργανα της Διοίκησης κατά τη χορήγηση αδειών εγκατάστασης και λειτουργίας της μονάδας. Με τα δεδομένα αυτά, και σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, εν προκειμένω έπρεπε να τηρηθεί εξ αρχής η διαδικασία έγκρισης περιβαλλοντικών όρων της δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας, την τήρηση της οποίας είχε, άλλωστε, ζητήσει αρχικώς και η ίδια με την από 9.3.2009 αίτησή της (αρ. πρωτ. 614/12.3.2009) και η οποία επεβάλλετο να τηρηθεί, δεν ήταν δε δυνατή, κατά τον νόμο, η απλή ανανέωσή τους, διότι η σχετική αίτηση για την «ανανέωση» των περιβαλλοντικών όρων υποβλήθηκε στη Διοίκηση 4 και πλέον έτη μετά τη λήξη της ισχύος της πράξης παράτασης της ΑΕΠΟ και, συνεπώς, από τη λήξη της ισχύος της πράξης αυτής μεσολάβησε σημαντικό χρονικό διάστημα πέραν του ευλόγου, ενώ, εξάλλου, μετά τη δημοσίευση της 871/2004 απόφασης είχαν διαφοροποιηθεί ουσιαστικά και τα δεδομένα ως προς την απόσταση από υφιστάμενο

οικισμό, δυνάμει της αρχικής κατάταξης της δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας σε κατηγορίες της περιβαλλοντικής νομοθεσίας και της αντιστοιχίας της με την κατάταξη των βιομηχανικών και βιοτεχνικών εγκαταστάσεων με βάση τις πολεοδομικές διατάξεις. Κατά συνέπεια, όπως βασίμως, προβάλλεται, μη νομίμως με την προσβαλλόμενη 2138/22.12.2010 πράξη ανανεώθηκαν οι περιβαλλοντικοί όροι της επίμαχης δραστηριότητας της παρεμβαίνουσας, για τον λόγο δε αυτόν η πράξη αυτή είναι πλημμελής και πρέπει να ακυρωθεί, κατόπιν δε αυτού συνακρωτέα αποβαίνει και η συμπροσβαλλόμενη 2852/22.5.2015 πράξη, με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της. Εξάλλου, μετά την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων για τον ανωτέρω λόγο, αποβαίνει αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως.

14. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να απορριφθεί η παρέμβαση.